

Grégoire Delacourt : De lijst van al mijn wensen (2012)

Wat vonden wij van dit boek?

Paulien: Goed boek. Eenvoudig verhaal, wel met diepgang. Self-fulfilling prophecy.

Janny: Goed boek, fantasierijk. In begin iets minder, later beter.

Wil: Viel mee, leest prettig, korte zinnen. Van genoten, goed verhaal

Joke: Dacht eerst dat het een vakantieboek was. Maar het is anders dan je zou verwachten. Wel een interessant thema: wat wens ik eigenlijk? Je vraagt je dan af, hoe dat voor jezelf is.

Marné: Amusant boek, aan het eind grimmiger. Makkelijk leesbaar. Niet een boek dat je bijblijft.

Nelleke: Flutboek, erg aan geërgerd. Je kunt je toch niet voorstellen dat ze het niet aan haar man vertelt. De stijl is irritant. Geen diepgang, van geen enkel niveau.

Gerda: Boek leest heel makkelijk. Heeft dit meegemaakt in haar buurt. Het boek heeft enerzijds wel, anderzijds geen diepgang. Deed denken aan Kluun. Eigenlijk heeft zij hem ook bestolen: was de helft van de prijs niet voor hem?

Richtje: Aardig boek, zet je wel aan het denken over wat werkelijk belangrijk is. Verwachtte er eerst niet veel van, maar het viel mee. Goed geschreven, met humor, rake beschrijvingen.

Over de auteur

Grégoire Delacourt (1960, Valenciennes), heeft een eigen reclamebureau. Op zijn 18e schrijft hij een artikel in Le Monde. Hij is vader van vier kinderen.

Zijn eerste roman is **l'Écrivain de la famille** (2011) die vijf literaire prijzen heeft gewonnen, waaronder de Prix Marcel Pagnol. Delacourt is al 50 jaar oud als hij dit eerste boek publiceert.

Zijn tweede roman, **La Liste de mes Envies** (2012) is een internationaal verkoopsucces. Het is verfilmd in mei 2014 en er zijn diverse toneelstukken naar dit boek gemaakt. In Frankrijk werd deze roman een enorm succes. Het stond meer dan 30 weken in de bestsellerlijst en er werden meer dan 400.000 ex van verkocht. De vertaalrechten zijn aan meer dan 25 landen verkocht.

La première chose qu'on regarde (2013) is het derde boek van Delacourt. Deze roman kreeg veel aandacht vanwege de rechtzaak die Scarlett Johansson aanspande om het gebruik van haar naam als personage in het boek.

Dan volgen nog de boeken **On ne voyait que le bonheur** in 2014, **Les quatre saisons de l'été** in 2015 en **Danser au bord de l'abîme** in 2017.

Samenvatting

Jocelyne, de hoofdpersoon, heeft een garen- en bandwinkeltje in Arras. Daarnaast houdt zij een blog bij waarin ze persoonlijke adviezen geeft en informatie over haar fournituren. Jocelyne is getrouwd met Jocelyn, die bij de fabriek Häagen-Dazs werkt. Ze hebben twee volwassen kinderen, een zoon en een dochter, die beiden zelfstandig wonen. Jocelyne leidt een rustig bestaan en is tevreden met haar leven. Het huwelijk van Jocelyne en Jocelyn blijkt dieptepunten te hebben gehad, in de periode nadat ze een doodgeboren dochtertje hebben gehad. Zij is er toen een tijdje tussenuit geweest.

Op aanraden van vriendinnen, tweelingzusters, doet Jocelyne een keer mee aan de lotto. Zij blijkt de hoofdprijs van 18 miljoen euro gewonnen te hebben, maar vertelt dit aan niemand, ook niet aan haar man. Op het laatste moment reist ze naar Parijs om op het loterijkantoor de cheque te gaan halen. Zij wil het bedrag niet op haar bankrekening laten storten. Jocelyne verstopt de cheque in een oude schoen en praat er met niemand over. Ze vraagt zich af wat te doen met al dat geld en maakt eerst een "Lijst van al mijn benodigdheden". Hierop staan simpele, alledaagse dingen als een anti-slipbadmat. Later maakt ze een "Lijst van al mijn wensen" waarop wat luxere dingen staan, maar bijvoorbeeld ook 'te horen krijgen dat ik mooi ben'. De derde lijst die Jocelyne maakt noemt zij de "Lijst van mijn uitspattingen". Behalve dure spullen voor zichzelf staan er dingen op die het leven van haar vader en van haar kinderen prettiger kunnen maken.

Bij toeval ontdekt Jocelyne dat de cheque uit haar schoen verdwenen is. Haar man Jocelyn is op dat moment zogenaamd naar een cursus van zijn werk. Zij begrijpt onmiddellijk dat hij er met het geld vandoor is. Hij hoefde alleen maar de "e" van haar naam op de cheque te verwijderen..... Jocelyne vertrekt uit Arras en huurt ergens een hotelkamer. Na een tijd neemt ze contact op met een man die ze in de periode na de dood van haar dochtertje heeft leren kennen en die haar met respect behandelde. Hij zei destijds: "Laat mij u helpen".

Jocelyn in de tussentijd, koopt allerlei dure spullen maar voelt zich doodongelukkig en mist zijn vrouw. Hij schrijft haar een brief met excuses en met een cheque voor het overgebleven bedrag van 15 miljoen euro. Jocelyne ontvangt de brief maar zal hem nooit beantwoorden.

Zij kan nu niet alleen haar benodigdheden, maar ook haar wensen en haar uitspattingen realiseren: ze helpt haar kinderen, koopt een groot huis aan zee, neemt haar vader in huis en laat hem verzorgen door een verpleegster. Ze leeft nu samen met haar nieuwe vriend, maar door haar verdriet is ze haar positieve instelling, haar "welwillendheid" kwijtgeraakt. Zoals ze zelf zegt "mijn barmhartige rondingen waren verdwenen".

Jocelyn tenslotte, sterft eenzaam en alleen. "Ik wil wat ik verloren heb".

Jocelyne maakt uiteindelijk een laatste lijst, met voornemens die ze zal uitvoeren.